

29-03-2018

Вх. №

5053/183

До Върховният Касационен Съд на Република България

Молба за отмяна на решението на СГС от 19.02.2018

по дело 8191/2016 I въз. Състав към СГС, съответно дело 63177/2014 към СРС
117 състав, III гр.отделение

от Андрей Борисов Бъчваров

жк. „Стрелбище“, бл.98, вх.Б, ап.38, София 1408

email: andreyb2001@yahoo.com

tel: 0878879864

Уважаеми съдии,

Не приемам решението на СГС от 19.02.2018 по дело 8191/2016 към I въз. брачен състав. Считаю решението за грешно, нечестно и в нарушение на съответната законова база във всяка една негова част въз основа на следните факти и съображения:

1. В решението е отсъдено, че аз съм виновен за разтрогване на бракът тъй като съм изоставил семейството си с преместването си в България. Наистина Чл. 15 от СК изисква съпрузите да живеят заедно, но това означава, че ако двама граждани в брак не живеят заедно по уважителни причини бракът им може да се счита за фиктивен и несъществен поради невъзможност да се консумира. Чл. 15 не казва, че никой от съпрузите не може да промени местоживеенето си ако другият не е съгласен. Това би било в противоречие на Чл. 13 от Универсалната декларация за правата на човека, Чл. 12 от конвенцията за граждански и политически права, Конвенцията за защита правата на човека и основни свободи, която е в сила в Република България от 07.09.1992г. ДВ, бр. 66., също и Чл.35 ал.2 от конституцията на Република България. Също по силата на Чл.5 ал. 4 от Конституцията на Република България, международните актове ратифицирани конституционно в страната имат предимство пред местните закони при наличие на противоречие. Съответно решението, че аз нося вина за каквото и било, в случая разтрогване на брака поради това че съм избрал да се преместя в България е грешно. Още повече с бившата ми съпруга не сме имали постоянно закупено жилище в САЩ. СГС също не взел точно в пред вид хронологията на събитията. Октомври месец 2014 подадох иск за прекратяване на бракът пред СРС. В този момент аз живеях още със семейството си. Преместих се в България три седмици преди първото заседание по делото и живях две седмици със семейството след като бе даден ход на делото. Не може да се твърди, че първо съм изоставил семейството и това е довело до разрушаване на бракът. Също така другата страна по делото отговори на моята искова молба с иск за прекратяване на бракът. Съответно СГС няма основания да твърди, че преместването ми в Република България е причината за разрушаване на бракът.

2. Дело 63177/2014 към СРС бе заведено по мой иск, след което аз подадох въззивна жалба срещу решението на СРС от 14.08.2015, в което не се отсъжда издръжка, СГС върна делото в СРС с иск да се посочи законовата база за отказа на издръжка, 08.03.2016 с решение 2125 СРС отново отказа да определи издръжка и именно другата страна по делото подаде въззивна жалба на 28.03.2016г. входящ номер 1047555 по който иск е образувано дело 8191/2016 към СГС I възз. състав. С определянето на издръжка именно другата страна по делото е удовлетворена и съответно трябва да заплати съдебна такса. Тъй като размерът на издръжката е грешен съответно е грешен и размерът на съдебната такса.
3. По отношение размерът на издръжката СГС се позовава на решение на ВС от 1998г. по което издръжката трябва да осигурява условия на живот за детето такива каквито детето е имало по време на бракът. Това се изисква по силата на Чл. 59 ал.5 от СК. Законът на щата Вашингтон дори изисква след прекратяване на бракът разпределението на финансите да бъде такова, че всеки член на семейството да запази стандарт на живот същия или близък до този по време на бракът. Въпреки това обаче по силата на Чл.142 ал.1 от СК, Чл.88 от КМЧП и Чл. 14 от Хагския протокол, задълженията по издръжка трябва да са съобразени с нуждите и възможностите на децата и родителите. СРС и СГС извършиха процедурно нарушение като не изискаха от майката да представи описание на доходите си, нуждите си от които да се оценят нейните възможности, нито информация за разходите по отглеждане на децата придружена с доказателства.
4. Уважаемият съд посочва в решението си нужда за дъщеря ми Лора Андреева Бъчварова в размер на 2000 лева и за синът ми Виктор Андреев Бъчваров съответно 1700 лева, поделени между двамата родители съответно 1000 и 850 лева на месец. В решението си съдът не е посочил основание за това определяне. За хода на цялото дело страната търсеща издръжка не е указала детайли, които да показват нуждата на децата нито убедителни доказателства. Единственият документ представен пред СРС и СГС бе копие от решението на съдът в щата Вашингтон, приемането му като материал по делото е в нарушение на Чл.177 ал.4 от КМЧП, и същото това решение не е базирано на нуждите на децата, а на принципа на равен процент от чистия доход на двамата родители, който процент по таблиците за издръжка на децата в щата не превишава 14%. Не е възможно решението на СГС да уважава нуждите на децата тъй като такива не бяха посочени и доказани. Съответно няма гаранция, че решението не е в нарушение на Чл. 142 ал.1 от СК, Чл.88 от КМЧП и Чл. 14 от Хагския протокол за приложимост на международното частно право при определяне задълженията по издръжка. Майката Анна Петрова Бъчварова никога не представи детайли за разходите си и нуждите си. Съответно решението не е съобразено и с нуждите на майката като предоставящ издръжка. Дори напротив, при чист доход от 2500 щатски долара на месец, ако същата предоставя \$1150 на децата си като издръжка, не бяха представени доказателства, че ще може да покрие нуждите си за живот. Същата живее в най-скъпата област на щата където статистиката посочва нужда за сам човек с две деца от \$80000 годишно или около \$5000 чист доход на месец. Необходимия минимум за сам човек в щата средно е около \$1700, нуждата около \$2100, а за областта в която живее значително повече. Неоспоримо е че решението на СГС поставя майката във финансова несъстоятелност, поради което никой съдия в щата няма да уважи решението на Българския съд. При чист доход от 3000лв. на месец ако трябва да давам 1850лв. по издръжка за деца, аз оставам с 1150лв. Представих доказателства пред съдът, че майка ми има пенсия от 190лв, възрастна

със заболяване и помагам на майка ми с 500 лева на месец. Аз оставам с 650 лева, които не са достатъчни да покрия нуждите си. Решението, съответно не уважава и моите нужди и възможност като предоставящ издръжка. Следователно е сигурно, че решението всеки един от родителите да предоставя 1850 лева на месец издръжка за децата е в нарушение на Чл.142 ал.1 от СК, Чл.88 от КМЧП. Никъде в решението не се посочва и една цифра, която да отразява нуждите и възможностите на предоставящите издръжка родители.

5. С това решение приключваме с две съдебни решения за издръжка, едно от страна на американският съд в щата Вашингтон, САЩ и едно в Република България. Според решението на съдът в щата Вашингтон издръжката следва да се изплаща през отделът за социални грижи към щата и никаква друга форма на плащане няма да бъде призната. Според решението на Българския съд изплащането на издръжка трябва да бъде по банкова сметка на майката. За да няма конфликт в двата начина на изплащане съдът в щата Вашингтон трябва да отмени решението си, което означава да признае решението на Българския съд. Нито един съдия в този щат няма да уважи решение, което изисква жител на щата да изплаща 1150 долара издръжка от 2500 долара чист доход на месец. Всеки жител в щата знае, че никое дете в този щат не се „нуждае“ от 1000 долара на месец.
6. Решението осъжда и двамата родители на непосилен дълг със задна дата.
7. Въпреки, че търсещата издръжка страна потвърди получени пари през отделът за издръжка към щата Вашингтон, в решението не се указва дали това плащане се признава или не и дали плащания на издръжка през същия отдел ще се признават от българския съд. Това поставя проблем пред начина на изплащане на издръжката.
8. За хода на делото и СРС и СГС никога не уточниха пред двете страни по делото, кое право се счита за приложимо при определяне на издръжката, българското или това на щата Вашингтон, САЩ, където живеят децата. Тази неяснота доведе и до неефективно представяне и на двете страни по делото.
9. Въпреки, че още на първото заседание по делото на 2 Април 2015г. препоръчах на съда да поиска гаранция от майката за това дали има финансови възможности да осигури дом за децата в щата Вашингтон, САЩ, никой не обърна внимание на това ми притеснение.

В заключение, считам решението на СГС за грешно по отношение на всяка негова част, в нарушение на съответното законодателство в Република България, в нарушение на международни регламенти в сила на територията на Република България, нарушаващо гражданските ми и човешки права за което мога да сезирам международния съд в Страсбург. Считам, че грешките в решенията на СРС и СГС са до голяма степен в резултат на процедурни нарушения.

Въз основа на изложените факти, позовавайки се на Чл. 303 и Чл. 306 от ГПК на Република България, настоятелно моля Върховния Касационен Съд на Република България да отмени решението във всяка негова част и да постанови ново разглеждане на делото пред СРС при друг съдийски състав. Да се отправят следните препоръки към новия съдийски състав:

1. Да бъде уточнено и на двете страни по делото, кое право ще се счита за приложимо при определяне размерът на издръжка. Чл. 87 от КМЧП допуска това да бъде българското право, но и правото по местоживеење на децата.

2. Да се изисква от майката да представи описание на доходите си, нуждите си, разходи по отглеждане на децата с доказателства, като например разпечатка на банковата сметка за последната година или 6 месеца.
3. В случай, че опасенията ми за финансовото състояние на майката се окажат верни, да се уважи иск от моя страна родителските права и на двете деца да бъдат прехвърлени на мен бащата и да се съдейства за преместването на децата в България. Според решението на американския съд мога да виждам децата само на територията на град Сиатъл и облатта. Поради непосилна за мен издръжка е натрупан дълг поради, който банковите ми сметки в САЩ са блокирани и аз не мога да се установя отново с местоживееене в САЩ. На практика децата са напълно отделени от бащата, в резултат на безумни и неоснователни искания за издръжка от страна на майката.

С уважение,

29.03.2018г.

Г-н Андрей Борисов Бъчваров